

Un tresor incompès

Feia estona que estaven al centre d'Andorra, més concretament a la porta principal de casa Lacruz, just enmig de l'avinguda Carlemany. Els tres personatges, d'origen britànic, generaven tota mena de mirades i més d'un comentari, no per la seva nacionalitat, ja que feia una trentena d'anys que el principat ja havia apostat pel turisme de masses, atret pels balnearis, les pistes d'esquí i productes que als països veïns eren el doble de cars. Els tres anglesos portaven unes indumentàries que semblaven de manera clara d'una altra època, abillats amb un vestit color beix, botes altes per fer grans travessies i uns barrets ovalats típics dels exploradors del segle XIX.

—Sí que tarda el guia... —va dir fent petar la llengua un dels tres britànics amb un accent escocès molt marcat.

—Arribarà. No pateixis, Harris. Havíem quedat a dos quarts de quatre i encara queden uns minuts —va contestar en George bressolant-se el seu llarg i espès bigoti.

—No tothom té fama per la puntualitat —va apuntar el tercer fent una llarga rialla contagiosa.

Els tres homes van riure i es van quedar contemplant la façana d'aquell espectacular edifici que tenien davant. La casa Lacruz era una obra arquitectònica molt exòtica per aquells tres homes. Feta tota de pedres de granit i amb acabats amb fusta fosca, tenia uns geranis vermells als balcons que aviat morrien per l'arribada dels primers freds. L'interior, en canvi, estava amagat per espesses cortines verdes, cosa que feia incrementar la curiositat dels visitants que hi passaven pel costat.

—La casa Lacruz. Un autèntic exemple de l'arquitectura de granit, molt present a l'Andorra de mitjan segle XX on la tradició i la modernitat es donen la mà per conviure en harmonia. Una obra producte de l'arribada al principat d'artistes com Josep Puig i Cadafalch que fugien de les guerres i les dictadures que assolaven Europa. Història viva! —va dir una veu darrere seu amb un anglès macarrònic, però comprensible a orelles dels tres estrangers.

Els tres anglesos van girar-se amb moviments simètrics i van veure un home baixet de mitjana edat i amb una boina que li tapava els pocs cabells que li quedaven al cap.

—Soc en Pep Torres el vostre guia. Per servir-los. Vostès deuen ser en George Davis, en Harris Maciain i en John Smith. M'equivoco?

—No s'equivoca senyor Torres. L'estàvem esperant —va dir en John donant-li la mà a l'andorrà.

—Bé, doncs, deuen estar cansats segueixin-me fins a l'hotel Carlemany on podran descansar i gaudir d'un dels balnearis més cèlebres del nostre país.

Van pujar per una avinguda Carlemany atapeïda de comerços de tota mena i en poc temps estaven a la plaça Santa Anna. En Pep no havia parat de parlar d'ençà que haguessin sortit per fer el curt trajecte que hi havia entre casa Lacruz i l'hotel Carlemany. El seu discurs estava ple de curiositats i dades històriques que mantenien als tres britànics embadalits. Mitja hora després, van arribar al seu destí.

—Bé, disculpeu la tabarra que us he donat. Sempre que m'encoratjo em passa el mateix. Aquí teniu el gran hotel Carlemany. Tranquils avui no els diré cap mena d'història sobre aquest magnífic immoble. Demà serà un altre dia. Descansin i a primera hora del matí ens trobem just aquí, a la porta principal on començarem el trajecte —va anunciar el guia rasant-se el cap.

—D'acord, hi serem. Agraïm les explicacions pertinents que ens ha ofert en la passejada fins aquí. Molt interessant! —va contestar en John amb una posterior encaixada de mans i mirant els seus dos companys que assentien.

Mentre el Pep marxava carrer a baix, els tres homes van entrar a la recepció de l'hotel on ja els estaven esperant. Cadascun d'ells van rebre la clau d'una habitació confortable i la petició expressa de visitar el balneari privat de l'hotel per gaudir de les aigües termals que oferia la part alta de la recentment fundada parròquia d'Escaldes-Engordany.

Després d'haver destinat una mitja hora ben llarga a netejar-se i guardar tot l'equipatge als armaris de les seves respectives habitacions, havien acceptat de bon grat la invitació d'anar al balneari. Tots tres es trobaven fora de la porta que separava l'espai de relaxació i les habitacions. Anaven abillats amb calents barnussos. Un cop dins, només quedava fer una cosa, gaudir del moment que tant havien sentit a parlar.

—Bé, doncs, John. Ja estem en aquest petit país que feia poc més d'una setmana no sabíem que existia, almenys per la meua part. Ara seria hora que ens expliquessis per què hem fet aquest viatge tan misteriós —va dir George un cop posat a les termes.

En Harris va assentir mentre escoltava al seu amic.

—Sí. Ho sé... he posposat massa aquest moment i us dec una explicació —va començar en John incorporant-se una mica per acostar-se als seus dos interlocutors que esperaven ansiosos—. Com bé sabeu fa anys que busco un tresor d'inimaginable valor...

—Un tresor! —va interrompre en Harris a viva veu.

—Xst... No cridis tant home —va dir John molest amb l'actitud del seu company—. No ho esguerris tot ara! Necessitem màxima discreció.

—Perdona'm, John...

—I com pots estar tan segur que aquest tresor es troba en aquest peculiar país? —va preguntar en George encuriosit i amb ganes de saber-ne més.

—Hi ha un text que dona suport a la meua teoria. Aquest diu clarament que durant el segle XVIII un explorador va fer una troballa que canviaria la manera de veure el món. La seva expedició va desaparèixer sense deixar rastre, però el seu llibre va arribar a les meves mans en un mercat d'antiguitats. Només pot ser això! L'hem de trobar, segur que ha d'estar en aquella cova a dalt de tot de les muntanyes. Ordino es diu el lloc. El text ho deia molt clar!

En John tenia els ulls brillants mentre ho explicava. L'esperança d'aquell qui ha trobat allò que l'impulsa a viure. No deixava cap dubte que donaria la vida per aquella teoria, fos certa o no.

—I què conté aquest tresor? —va preguntar en George ara amb el rostre seriós.

—Segons el que està escrit, amb la troballa, pots aconseguir tot allò que et proposis...

L'endemà ben d'hora al matí els tres britànics ja estaven preparats a la porta de l'hotel esperant al seu guia que no va tardar ni cinc minuts en aparèixer.

—Bon dia, senyors, com han passat la nit? Han pogut descansar? —va dir en Pep.

—Sí! Hem gaudit de les comoditats d'aquest magnífic allotjament. El balneari ha estat una experiència inoblidable —va contestar en John amb un somriure als llavis.

El tot terreny d'en Pep Torres havia fet via fins a Ordino. El trajecte havia estat escàs de paraules. Tots els integrants de l'expedició pensaven en les seves coses. En Pep, concentrat en la carretera, tenia prou feina escribant aquells conductors que no seguien el seu ritme. En John, en canvi, només podia pensar

en què faria si trobava el que estava buscant. Mentre que en George i en Harris havien intercanviat mirades i amb tots els músculs tensats, s'agafaven per no perdre l'equilibri. Però en poc més d'una hora ja estaven pujant una carretera sense asfaltar que es trobava enmig d'una estació d'esquí a mig construir. El tot terreny sortejava les pedres i els esvorancs davant l'atenta mirada dels operaris i paletes que aprofitaven els últims dies de bon temps per acabar els detalls del futur territori d'esquiadors i amants de les emocions fortes.

—Doncs bé. Ja hem arribat a l'entrada del túnel que m'havíeu indicat —va dir en Pep mentre apagava el motor del vehicle i treia als tres britànics dels seus pensaments—. És curiós, ja que aquesta cova, és artificial. Va ser el començament d'un projecte que, segons el meu parer, va començar tocat de mort. Tant francesos com andorrans volien crear una altra carretera per connectar Andorra amb França i així donar una alternativa a la carretera de la vall d'orient que passa pel Pas de la Casa. El que segur no van pensar quan van plantejar el projecte és que en aquestes cotes, el bon temps dura aproximadament quatre mesos. Hi neva molt i la neu tarda molt a marxar. En fi, inviable.

Mentre que en George i en Harris escoltaven atentament les explicacions del guia, John feia cas omís. Només tenia ulls per aquella misteriosa cova plena d'estalactites i estalagmites de gel. Era curiós, ja que encara no havien arribat les primeres neus, però aquell lloc despertava una fredor inusual. Fora, just al llindar de la cova, hi havia un petit bassal d'aigua, que es produïa quan aquelles punxes de gel s'atrevien a créixer més aviat fora que dins.

—I bé, com és que voleu visitar aquesta cova? —va acabar dient en Pep després de l'explicació.

—La naturalesa d'aquest viatge és cosa nostra —va contestar en John fred com un bloc de glaç.

—Doncs si és així, reclamo el pagament... jo no entraré, us esperaré dins del meu cotxe... —va dir l'andorrà entre sorprès i molest.

Els tres exploradors van deixar enrere la claror del sol per entrar a la cova. No sabien la profunditat, però estaven meravellats per la seva composició geològica. Caminant per l'interior van topar amb una paret, fins aquí havien arribat les màquines perforadores. No era molt profunda.

—Què farem, què direm?

Els tres homes van fer un bot. La cova es va omplir de milers de petites veus, però no sabien de qui eren. Les preguntes que havien emès eren un rum-rum peculiar. Semblaven ser éssers molt petits, però amb una força enorme.

—Què farem, què direm? —van sonar per segon cop aquelles veus.

—Qui sou? No entenem el que ens esteu preguntant! —va dir desesperat en George mentre en Harris assentia amb una esgarripança a la cara.

—Què farem, què direm?

—Mireu! Allà! Ho veieu? Són éssers molt petits semblants als *sprite* que ens explicaven de petits les nostres àvies. Aquelles criatures que vivien als boscos —va assenyalar John avançant-se.

Sobre l'última roca que conformava la cova hi havia milers d'éssers molt menuts i vestits amb granotes de colors llampants i eines a les mans.

—Què farem, què direm? —les veus cada cop sonaven més insistents.

—No entenem que ens dieu petites criatures —va intentar comunicar-se en John.

—Què farem, què direm? —ara la demanda ja era un crit desesperat.

De cop i volta en John i en George van girar-se sorpresos.

—No, no, no! Margaret! Tu no, si us plau! Vine amb mi vine. No marxis així! Queda't al meu costat, si us plau! Si marxés moriràs! No vagis cap al torrent! —va començar a xisclar en Harris amb les mans al cap.

En George i en John no entenien el que passava i impassibles, sense poder reaccionar, van veure com en Harris agafava una gran roca que tenia al costat i es rebentava el crani, donant-se centenars de cops.

—Què farem, què direm? —van repetir les veus amb malícia.

—Ah! No! Em cremo, em cremo! Ajuda! —va bramar George fora de si.

Ara en John, sense poder reaccionar, veia com en George es despullava sencer amb una velocitat sorprenent i es llençava contra les estalagmites per aturar aquell foc invisible que el cremava. Rodant per les puntes gelades cada cop tenia més forats pel cos. Estès a terra es dessagnava lentament.

En John per fi va poder reaccionar i a correuita va sortir de la cova amb tots els petits éssers fantàstics darrere.

—Ajuda'm, si us plau! Ajuda'm! —va implorar al guia que esperava recolzat sobre el tot terreny.

En Pep es va incorporar. Ara entenia els crits que sortien de la cova.

—Què farem, què direm?

—Excavareu un túnel ben llarg i després us quedareu allà fins que una altra persona us trobi! —va ordenar en Pep.

Les petites criatures van parar en sec i ràpidament van entrar altre cop a la cova.

—Què eren... què eren aquests dimonis? —va preguntar amb la veu entretallada i des del terra el britànic sobrevivent.

—Aquests? Ah! Són menairons! Viuen per les muntanyes. No és el primer cop que me'ls trobo. Només els has de dir el que han de fer i prou. Són un autèntic tresor incompès.

Mesos després, en John es trobava estirat en un llit d'una habitació del *Saint George's hospital*. Tenia una quantitat ingent de màquines al seu voltant i nombroses vies connectades al seu canell esquerre. El cos el tenia lligat amb uns arnesos que impedièn que mans i peus es moguessin. Desmillorat i demacrat no parava de repetir el mateix:

—Què farem, què direm, què farem, què direm, què farem, què direm...

A l'altra banda del vidre protector dos professionals sanitaris conversaven:

—Com està el pacient? —va preguntar la infermera al doctor Roberts.

—No millora Lily. No para de repetir la mateixa història de sempre, no sé què d'uns menairons que viuen a les muntanyes i quan acaba la història, torna amb aquest res que no entén ningú...

—Augmentem medicació?

—Sí. Subministra-li dos mil·ligrams l'antipsicòtic perquè es calmi. Demà ho intentarem un altre cop.